

اعلامیه مطبوعاتی

عامل اصلی بن بست سیاسی در افغانستان امریکاست؛ چون تنها خودش از آن نفع می برد

مایک پومپئو، وزیر خارجه امریکا برای حل اختلافات سیاسی به افغانستان سفر کرد، اما نتایج دیدارهای وی با اشرف غنی و عبدالله عبدالله بی نتیجه پایان یافت. وزارت خارجه امریکا با صدور اعلامیه ضمن انتقاد از رهبران افغان گفته است: «از آنجا که ناکامی در رهبری حکومت (افغانستان) تهدیدی مستقیم برای منافع ملی امریکاست، دولت امریکا محدوده همکاریهای خود با دولت افغانستان را به گونه فوری مورد بازبینی قرار خواهد داد. و در کنار اقدامات دیگر، اعلام می کنیم که از میزان کمک خود یک میلیارد دالر می کاهیم و آماده ایم که برای سال ۲۰۲۱ هم یک میلیارد دیگر کاهش دهیم.»

امریکا همواره به شکل مستقیم یا غیرمستقیم مشکل و بحران را در یک سرزمین به میان آورده و سپس از طریق اقدامات نظامی، سیاسی و اقتصادی که تضمین کننده منافع ملی اش باشد اعمال فشار می نماید و ظاهراً به حل آن اقدام می کند. آنانی که سیاست افغانستان را از نزدیک دنبال می کنند به خوبی می دانند که بحران سیاسی بمیان آمده ناشی از سیاست های چندگانه امریکا با گروه طالبان، دولت افغانستان و رهبران افغان می باشد که منجر به چنددسته گی و بحران سیاسی موجود شده است.

چنانچه در بحران انتخابات جان بس، سفیر پیشین امریکا در افغانستان بالای کمیسیون انتخابات اعمال فشار می کرد. در کنار این رویکرد زلمی خلیل زاد، نماینده ویژه امریکا در امور صلح افغانستان اختلافات سیاسی را میان رهبران افغان بیشتر دامن زد. از همه مهمتر نتایج انتخابات ریاست جمهوری افغانستان که یکی از محرک های اصلی بحران کنونی است با چراغ سبز امریکا اعلام گردید و دیپلمات های امریکایی در مراسم تحلیف یکی از جناح ها اشتراک نمودند.

با این حال امریکا طوری بحران را جلوه می دهد که مسئول تمام این مشکلات و اختلافات خود افغان ها هستند و امریکا منیحت یک میانجی خیرخواه در صدد حل این بحران است. برعکس، تجربه ثابت ساخته که در دو دهه گذشته همواره امریکا و مزدورانش در افغانستان در صدد سیاست گل آلود کردن و ماهی گرفتن بوده اند؛ نه حل مشکلات واقعی سیاسی. این ضرب المثل به خوبی در مورد سیاست های امریکا صدق می کند که امریکا هم کوزه گر است، هم کوزه خر و هم کوزه فروش.

حزب التحریر یک بار دیگر بالای همه متنفذین قومی، رهبران سیاسی، گروه طالبان، مجاهدین اسبق و صاحبان بصیرت صدا می زند که دلّت در دوستی با امریکا، ناتو و سایر دولت های کفری و عزّت در تطبیق اسلام نهفته است. از حوادث چهل سال گذشته باید این درس عبرت را همه آموخته باشند که قدرت های بزرگ همیشه منافع خود را در افغانستان دنبال کرده و نباید منیحت مهره های پیاده آنان مورد استفاده قرار گرفت. راه حل هایی که آنان ارائه می دارند ظاهری و مؤقتی بوده و به حل ریشه یی بحران افغانستان کمک نمی کند. در عوض به ریسمان الله (راه حل های اسلام) چنگ بزنید که عروة الوثقی (دستاویز محکم) است و سلامتی و ثبات سیاسی را ببار می آورد.

﴿أَقْمِنِ أَسْسَ بْنِيَّاهُ عَلَى تَقْوَى مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَسَ بْنِيَّاهُ عَلَى شِقَاقٍ جَزْفٍ هَارٍ فَأَنْهَارٍ يَهِي نَارٍ جَهَنَّمَ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ [توبه: 109]

آیا کسی که بنیان (کار) خود را بر پایه ی تقوا و رضایت الله قرار داده بهتر است، یا کسی که بنیاد (کار) خویش را بر لبه ی پرتگاهی سست و فروریختنی نهاده که او را در آتش دوزخ می اندازد؟ خداوند گروه ستمگر را هدایت نمی کند.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه افغانستان